

ρίσθησε κι' έφυγε. Καί για πολλή ώρα, ό κ. Μπάτερφλνδ έμεινε συλλογισμένος, άκίνητος, μπροστά στο γραφείο του, με τό θλέμμα καρφωμένο στο κενόν...

'Η Εύγενία Πρέστον ντυμένη ή' ένα μαύρο ντυαντελένιο φόρεμα, πολύ σοβαρό για τό νεαρά ηλικία της, και τό όποιο την έκανε νά φαίνεται ακόμα πιο παιδί, καθόταν στο χώλ του ξενοδοχείου και περίμενε τόν κ. Μπάτερφλνδ.

Σέ λίγο, ό φίλος τής μητέρας τής έφθασε με τό αυτοκίνητό του κι' ή νέα κάθισε με απόλαυσι κοντά του, άπάνω στά μαλακά μαξιλάρια του άμαξιού.

—Σκέφθηκα νά πάμε νά φάμε κοντά στο ποτάμι, στο Κλάριμοντ. Έκει πού συνήθιζα νά πηγαίνω με τήν μακαρίτισσα τήν μητέρα σου...

—Ναι, μου τό έλεγε ή μητέρα! Τί ώραίο πού θα είνε νά ζή κανείς στη Νέα Ύόρκη και νάνα πλούσιος! 'Αλλά έγώ προτιμώ νά ζώ στο Λόκπορτ, όπου όλοι με ξέρουν!... 'Η μητέρα όμοια άγαπούσε τή Νέα Ύόρκη! Τής άρεσε ότι ήταν ώραίο, έκλεκτό. Καί στο σπίτι είχε λίγες εικόνες άλλα καλές, μερικά κομφοτεχνήματα, άλλα άξια. Άγαπούσε τά λουλουδία, τή μουσική...

'Ενώ έθρωναν στο έστιατόριο, ό κ. Μπάτερφλνδ κι' ή Εύγενία μιλούσαν εύθυμα σαν δύο παλαιό φίλοι.

—Όταν γνώρισα τή μητέρα σου, Εύγενία, ήμουν ένας μικρός υπάλληλος στην Τράπεζα, αλλά τό όνειρο τής ζωής μου ήταν νά μορφωθώ, νά γίνω πλούσιος και τά κατάφερα. Τυχαίως γνωρίστηκα με τήν μητέρα σου, άπάνω σ' ένα λεωφορείο, σκόνταψε, πήνε νά πέση και τήν συγκόλλησα. Από τότε γινήκαμε φίλοι. Πάνε είκοσι χρόνια τώρα. Ήταν μία μέρα του καλοκαιριού σαν τή σημερινή.

—Όστε και σεις είσατε παντρεμένος τότε και ή μητέρα, έ; Τους καύμένους! φώναζε αϊθόρμητα ή νέα κι' έμεινε λίγη ώρα συλλογισμένη.

Κατόπιν είπε:

—'Η μητέρα, ξέρετε, είχε ένα μικρό σιδερένιο κουτί, το όποιο φούλαγε με άγάπη και ποτέ δέν μ' άφησε νά ιδώ το περιεχόμενό του. Προτού πεθάνει όμως μου τό έμπιστεύθηκε, μου είπε αν ήθελα νά ιδώ τό περιεχόμενό του ή νά τό καταστρέψω! Προτίμησα τό δεύτερο... Είχε μέσα μερικά γράμματα δικά σας, τά όποια δέν θέλησα νά διαβάσω, μερικά ξεραμένα λουλουδία και μερικά προγράμματα θεάτρου. Τά έκαψα όλα! Κράτησα μονάχα τό μικρό αυτό μαργαριταρένιο περιδέραιο, τό όποιο φορώ πάντοτε για άνάμνησι...

Πώς τό θυμόταν αυτό τό περιδέραιο, ό κ. Μπάτερφλνδ! Ήταν τό μοναδικό δώρο πού είχε δεχθή ή νεαρή γυναίκα άπ' αυτόν. Συγκινημένος, ρώτησε τή νέα:

—Εύγενία, αν τυχόν σ'ο χειράζονται χρομάτια για τήν εργασία πού θέλεις ν' άρχισής, είμαι στη διάθεσή σου...

—Ω! σ'ας ευχαριστώ, άπάντησε ή νέα, άλλα τά λίγα χρήματα πού μου άφησε ή μητέρα μου, μου άρκούν! Όθελω. Θέλετε, νά έργασθώ με τίς δικές μου δυνάμεις κι' αν πάλι δέν πάω καλά η δουλειές, φυσικά ό πατέρας μου θα με βοηθήσει...

—Έχεις δίκη, παιδί μου! είπε ό κ. Μπάτερφλνδ σκερτικώς.

Κατόπιν πρόσθεσε:

—Νομίζω πώς είνε ώρα νά πηγαίνουμε.

Όταν τό αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στο ξενοδοχείο «Μομπράσι», ό κ. Μπάτερφλνδ πήρε τό χέρι τής νέας, άλλα εκείνη τόν τράβηξε και αϊθόρμητα, με παιδική άφέλεια, τόν άγκάλιασε και τόν φίλησε:

—Είμαι τόσο ευτυχής πού σ'ας γνώρισα! είπε, και πάντοτε θα θυμούμαι τήν ευτυχισμένη αυτή θραδεία πού πέρασα μαζί σας. Νομίζω πώς σ'ας άγαπώ, όσο σ'ας άγάπησε κι' ή μητέρα μου!

—Εύγενία, θέλω νά μη ξεγάλησε ποτέ, πώς όσοδήποτε άνάγκη έχεις, θα είμαι πάντοτε πρόθυμος νά σ'ε βοηθήσω!

Κι' ενώ ό κ. Μπάτερφλνδ έπέστρεφε στο σπίτι του, σκεφτόταν με κάποια πικρία πώς δέν είχε τό δικαίωμα νά φροντίσει παρά μονάχα για τήν μία κόρη του, εκείνη πού αναγνώριζε ή κοινωνία...

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ

Θέλω ένα πρόχειρο, όσο και θαυματουργό φάρμακο για τό έννοχλητικό συναχι, τό όποιο και τώρα τό θέρος άκόμα μ'ας έννοχλει, όχι λίγο; 'Ιδού:

Στύψτε πολύ λεμόνι στη χούφτα σας και ρουφήξτε το με τή μύτη σταθείά, πολύ σταθείά... Τέσσερες φορές συνέχεια... Σ'ας έτσουξε πολύ; Δέν πειράζει, μη φοβάστε... Σέ μία ώρα έπα ναλάθετε τό ρούφηγμα άλλες τέσσερες φορές... Κι' ύστερα... δέν έχει ύστερα. Θα σ'ας περπάη πειά και τό συναχι, κι' ό πο-νοκέφαλος, και τά δάκρυα τών ματιών σας, κι' ή δύσπνοια, και όλα!...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΜΑ...

"Αχ, τέλος θρήκα μία στιγμή για νά τής όμιλήσω και—"Αχ! τής λέω, σ' άγαπώ!... κι' εκείνη λυπημένη και με παράπονο πού, άχ! δέν θά τό λησμονήσω, —Και γ'ώ, μου λείπει, σ' άγαπώ, μά...είμαι παντρεμένη!...

ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΜΑΤΙΑ

Θέλουν νά πούν στη θάλασσα πώς είνε κάτι μάτια, έπου και τά θεώρατα καρδία τά ρουφούνε, μά είνε και κάτι στεριανά πού κάνουνε κομμάτια όσες καρδιές με μία ματιά παραπτική θωρούνε!

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΣΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ

—Μία...δύο...παίρει τέλος... —'Ενα φίλημα...—Τήν παίρνω. τήν καρδιά τήν πουλώ!... —Τρέ...πουλήθηκε, παιδιά!... —Τήν πουλείς...και τί γυρεύεις —'Αχ, με ένα φίλημα τής δι' αυτήν, παρακαλώ; μου έπήρε τήν καρδιά!...

ΚΑΡΔΙΑ-ΧΙΟΝΙ

Μου είπε: —Πέραν ύστερα. Κ' είπα: —'Εκρόφη μη ή χιόνια θά είμαι στο μπαλκόνι. γαλάση τή θωριά τής —'Επέρασα και τί νά δω; και στο μπαλκόνι μ' άφησε Μία σφαίρα από χιόνι!... νά θά βλέπω τήν καρδιά τής!...

ΤΟ ΦΙΛΙ

—Γιατί μου γύρεψες φίλι; —'Εσύ γιατί ποτίζεις τή γλάστρα σου, άγάπη μου; —Γιατί; Δέν τό γνωρίζεις, για νά ιδώ τό φούλι μου γλυκά νά λουλουδίση... —'Αφού λοιπόν, τό φούλι σου, θέλει νερό ν' άθήση, πώς θέλεις ή άγάπη μου, ν' άθήη χωρίς φίλι!

Είπε τό φίλημα θροσιά, στον έρωτα, τρελλή!...

Η ΑΠΙΣΤΗ

Θέλησα σ' άστεία κάποια ν' άγαπήσω —'Ετσι δά για χάλι...νά περνά ή ώρα, μά κι' εκείνη πάλι δέν έπήγε πίσω και για τούτο θρήκα τόν μετελά μου τώρα... Μ' έθλεπε με δάκρυα και με στεναγμούς και χαμογελούσε κι' ό καιρός μ' άγάπης ψεύτικους κύμους τί καλά περνούσε!

Αϊωνίως όμως δέν βαστούν τ' άστεία κι' από χτές εκείνη πλέον τά θαρέθη... κι' άρχισε τήν πρώτη άδιαφορία και μακριά μου πάλιν ή καρδιά τής θρέθηκε... "Αχ! και τώρα βλέπω πώς τήν άγαπώ μ' όλη τήν καρδιά μου... Κι' όλο τό κεφάλι μου με θυμό γυτώ για τά χωράτα μου!...

ΓΙΑ ΛΕΣΙΜΟ

Τρελλό με λές, άγάπη μου. Τρέλλες σ' άλήθεια κάνω άφοδ μου πήρες τά μυαλά με τά καμώματά σου, κι' άμα σε βλέπω πιο τρελλά κι' άπ' τόν τρελλά τό χάνω... Για νά με σώσης, δέσε με, σφιχτά, στην άγκαλιά σου!...

ΘΕΟΤΡΕΛΟΙ

Με λές τρελλό, μά πιο τρελλή, έσύ θαρρώ πώς είσαι! αν σ' άγαπώ, κι' μ' άγαπάς, πού θρσκεις τό γελού; "Αν φύγω, τρέχεις με ζητάς, μένω...παραιοποιείσαι, γι' αυτό θαρρώ κι' οι δύο πώς είμαστε για τό φρενοκμείο!

ΚΑΡΔΙΑ - ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Μοσπες πώς έχεις τήν καρδιά καθρέφτη λαμπερό, κι' ένώ ό φταγός σπαρτάοισα σαν ψάρι στο καμάκι. Για δές καρδιά! νά γίνεται καθρέφτης στο σφερό!... Δέν θθήκη τάχα πίσω τής, κι' έκείνη, τό φαρμάκι:

ΓΡΑΦΕ ΜΟΥ

Στέλνε μου γράμματα, άγάπη μου καλή, τό γράμμα σου, τόν πόνο μου έλαφρώνει, γιατί μπορεί νά τό φιλώ πολύ-πολύ χωρίς σαν τήν κυρά του νά θυμώνη!